

Някои разбраха, че Рада се надпява с драгоманина и се подсмяха; други недоумяваха. пръв път чуваха Рада да пее.

Рада като лястовичка, на която първи слънчеви зари са обгалили гърди пееше, както еднаж се пее в живота. Тя пееше с нежност на влюбена, с горестта на отдалечена от либе, с грижа пред незнайна бъднина.

— Венчай, Куме,

Венчай не проклинай!

Пак повтори тя и сякаш в гласът ѝ прозвжнтяха падащи сълзи на златна подложка; като че ли всяка въздишка бе току що цвнал крин пред зноен ден; Рада приличаше на бледа монахиня привжршила молитва след бурен ден.

То не бе песен, а възглас на молитва, то бе радост и страдание: радост, че обича и я обичат; страдание, че те са разделени. То не бе песен, а магия, която на онемял—езика развжрзва, на слепия—очи отваря, на жестокия — сжрдце смекчава.

Песента бе свжршена, а всички мжлчаха: струваше им се, че Рада още пее. И когато се упомниха — Горан Горнака просжлзен извика:

— Живей, Радо! Да си жива, чедо?

Другите само отджхнаха и пак млжкнаха, погжлнати от сладак блен по дивната песен.

Само който не е слушал сжрдечна песен изпята волно в Балкана, само той не знае какво буди песента у човека.

... Когато мощен глас пее в Балкана, струва ти се, че си в необятен храм, дето невидима уста възглася ехтенията на човешката душа. Тогаз човек разбира, че песента е небесен дар, по който ние се отличаваме от другите земни твари; че мелодията е ключ, който разтваря потайните двери на душата за да влезем в олтаря на незнаен храм, де всяка помисл е свещенодействие и всяко чувство откровение. Песента в Балкана с магйосническа сила, която извиква в гърди неземни желания и прави слушателя богоизбранник.

Когато мощен певец песен запее в Балкана — всичко се смайва наоколо, като на молитва през часове на себевгжбвяване. Тогаз, сякаш замжкват доли джлбоки, вслушват се буки вековни, унесено се отпуща небето вжрху планински висоти и